

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Car Technic s.r.o.**, se sídlem Jungmannova 22/9, Praha 1, zastoupena Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. 114/2018-150-STK3/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 29 A 5/2019 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 23. 8. 2017, č. j. JMK 122949/2017, nevyhověl žádosti žalobkyně ze dne 1. 6. 2017 a neudělil jí oprávnění k provozování stanice technické kontroly. Uvedl, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění účinném do 30. 9. 2018, jelikož záměr žalobce není v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanice technické kontroly. Vyhověním žádosti by došlo k porušení zákonem stanovených kvót.

[2] Žalobkyně v odvolání uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesprávné a nezákonné, neboť její žádost byla vyřízena nesprávným postupem při „výpočtu kapacit“, skutkový stav byl zjištěn nesprávně a věc byla nesprávně právně posouzena. Žalobkyně dále uvedla, že odvolání doplní o podrobné odůvodnění. To však ani na výzvu neučinila.

[3] Žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[4] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala správní žalobu a požadovala zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému. V žalobě uvedla, že správní orgány zcela nesprávně provedly výpočet kapacit podle ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel, jelikož uvažovaný záměr je v souladu s uvedenými kritérii.

[5] Napadené rozhodnutí dále označila za nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný nevypořádal se vznesenými námitkami. Žalovaný neuvedl žádný opačný názor oproti námitce žalobkyně, že výpočet kapacit byl proveden v rozporu se zákonem, na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a na základě nesprávného právního posouzení věci. V rozhodnutí žalovaného není zřejmé, proč nepovažoval argumentaci žalobkyně za důvodnou; jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

[6] Krajský soud žalobkyni nepřisvědčil a žalobu zamítl. Žalobkyně v odvolání nerozporovala nic konkrétního a omezila se na zcela obecnou rovinu (avizované doplnění nebylo žalovanému zasláno). Vzhledem k dostatečně podrobnému odůvodnění závěrů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s přihlédnutím ke zcela obecným odvolacím námitkám nebylo zapotřebí koncipovat odůvodnění žalovaného v „detailnějším/konkrétnějším rozsahu“. Postup a mechanismus výpočtu provedený správním orgánem I. stupně a potvrzený žalovaným je zákonný. Žalobkyně vůči tomuto postupu neuvedla konkrétní výhrady. Správní orgán I. stupně přitom vyšel z toho, že kapacita kontrolních linek činí 44 215 technických prohlídek za rok, přičemž v okrese Hodonín kapacitní potřeba technických prohlídek k rozhodnému dni činila 32 227 technických prohlídek za rok (s ohledem na počet automobilů), tedy cca 73 % kapacity kontrolních linek (oproti zákonem požadovaným 80 %). Podmínka stanovená v § 54 odst. 3 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla splněna nebyla. Skutkový stav *prima facie* nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti o jeho správnosti.

[7] Pro úplnost soud uvedl, že podmínka stanovená v § 54 odst. 3 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla splněna byla.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[9] V ní uvádí, že postup a mechanismus výpočtu správních orgánů nemůže obstát, stejně jako rozsudek krajského soudu. Správní orgány totiž neověřily, zda u stávajících stanic technické kontroly bylo postupováno dle § 89 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Správní orgány měly ve správním řízení rozšířit spisový materiál o údaj o tom, zda stávající stanice technické kontroly splnily povinnost uloženou výše uvedeným ustanovením. Ve spisovém materiálu měly být také údaje o tom, že stanice technické kontroly provozují svou činnost či mají pouze povolení k provozu, ale s provozem ještě nezačaly. Ve spisovém materiálu taktéž chybí informace o tom, kdy bylo jaké stanici uděleno osvědčení či oprávnění. Všechny tyto údaje pak mají vliv na výpočty dle § 54 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2018, č. j. 62 A 131/2016 – 51 či ze dne 5. 11. 2019, č. j. 29 A 278/2017 – 53).

[10] Jelikož tedy krajský úřad a žalovaný vycházeli při svém rozhodování pouze z formálně vedené evidence stanic technické kontroly bez toho, že by z jakéhokoli podkladu rozhodnutí plynulo, že kdykoli v minulosti proběhla kontrola, zda oprávnění k provozu stanice technické kontroly před nabytím účinnosti zákona o podmínkách provozu vozidel nezankla podle jeho § 89 odst. 2. Nelze tedy uzavřít, že napadené i jemu předcházející správní rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu ohledně „výchozích“ údajů týkajících se kapacit (oprávněně) provozovaných stanic technické kontroly. Tento nedostatek nelze jistě pokládat za marginálii, jež by „výchozí“ údaje, a tím i konečný výsledek kapacit (oprávněně) provozovaných stanic technické kontroly, nemohl nikterak ovlivnit. Stěžovatelka upozorňuje na čl. 26 Listiny základních práv a svobod, dle kterého má každý právo svobodně podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost; výkon určitých povolání nebo činností může být zákonem omezen. Zákonná regulace počtu stanic technické kontroly nepochybně představuje výrazné omezení práva podnikat. Pak je dle stěžovatelky namístě, aby správní orgány řádně vedly evidenci provozovaných stanic technické kontroly, mimo jiné evidovaly doklady o splnění povinností dle přechodných ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel a měly tak najisto postaveno, že stávající stanice technické kontroly, jež naplňují kapacitu, vykonávají svoji činnost oprávněně, a omezení práva podnikat opíraly o dostatečné a věrohodné údaje založené na kapacitě výlučně oprávněně provozovaných stanic technické kontroly.

[11] Pro výše uvedené navrhuje stěžovatelka zrušit rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na závěry rozsudku krajského soudu. Dále konstatoval, že pokud by některá ze stanic technické kontroly nesplnila povinnost dle § 89 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, nemohla by být zapojena dle § 48a téhož zákona do informačního systému technických prohlídek, který byl zaveden od 1. 10. 2008. Správní orgán I. stupně k těmto informacím má přístup. Ustanovení § 89 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla pozbylo účinnosti k 1. 7. 2002. Kasační námitka navíc nebyla žalobním bodem ani odvolací námitkou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka v obecné rovině v žalobě namítala nezákonnost rozhodnutí správních orgánů (zejména, co do postupu a mechanismu výpočtu kapacit; nedostatečně zjištěný skutkový stav; nesprávné právní posouzení věci). Rozhodnutí správních orgánů označila jako nepřezkoumatelné. Žalobní body byly toliko obecnou polemikou s rozhodnutím správních orgánů. Krajský soud proto zkoumal rozhodnutí správních orgánů také toliko v obecné rovině a byl oprávněn přihlídnout toliko k vadám, ke kterým musí přihlížet z moci úřední (srov. § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), v opačném případě by překračoval svou pravomoc.

[16] Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při „vyřizování“ věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně vyjádřenými (substancovanými) žalobními body je důležitá nejen pro soud, tj. pro stanovení předmětu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného.

[17] Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležitého vyjádření (substanciací) přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

[18] V žalobě žalobkyně konkrétně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů (žalovaný se nevypořádal se vznesenými námitkami). Obecně pak namítala nedostatky ve výpočtech, nezákonnost rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení věci.

[19] Krajský soud správně neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť ten svůj závěr opřel o konkrétní výpočet a reagoval na obecné odvolací námitky stěžovatelky.

[20] Jde-li o rozsáhlou kasační námitku stran porušení § 89 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ta je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Stěžovatelka tuto námitku neuplatnila v řízení před krajským soudem, ostatně ani ve správním řízení, ač mohla. Žalovaný ani krajský soud tak na ni nemohli nikterak reagovat. Navíc nejde o vadu řízení, ke které měl krajský soud přihlídnout z moci úřední dle § 76 s. ř. s., neboť namítaná vada nebránila přezkumu rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Nadto ve správním řízení (ani v řízení před krajským soudem) nevystaly pochybnosti o tom, že některá ze stanic technické kontroly nemá oprávnění k provozu. Tyto pochybnosti nevznesla ani stěžovatelka (na rozdíl od řízení ve věcech sp. zn. 62 A 131/2016 a sp. zn. 29 A 278/2017).

[21] Závěry rozsudku krajského soudu pro výše uvedené plně obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu